

Καπνός

Όλα τα επτάχρονα παιδιά αξίζει να έχουν σούπερ ήρωες. Απλώς έτσι είναι.

Και όποιος δεν συμφωνεί είναι στην πραγματικότητα εντελώς βλάκας.

Έτσι λέει η γιαγιά της Έλσας.

Η Έλσα είναι επτά χρονών, αν και σύντομα θα γίνει οχτώ. Δεν είναι ιδιαίτερα καλή στο να είναι επτά χρονών και το ξέρει. Ξέρει πως είναι διαφορετική. Ο διευθυντής του σχολείου λέει πως η Έλσα πρέπει να «προσαρμοστεί», έτσι ώστε να «λειτουργεί καλύτερα με τους συνομηλίκους της». Και όταν τη συναντούν άνθρωποι που έχουν την ηλικία των γονιών της, λένε πάντα ότι είναι «πάρα πολύ ώριμη για την ηλικία της». Η Έλσα ξέρει πως αυτός δεν είναι παρά ένας διαφορετικός τρόπος για να πουν ότι είναι «αρρωστημένα ενοχλητική για την ηλικία της», αφού το ξεστομίζουν πάντα όταν μόλις τους έχει διορθώσει επειδή πρόφεραν λανθασμένα το «déjà vu» ή επειδή δεν μπορούν να ξεχωρίσουν το «εμένα» από το «εγώ» στην αρχή μιας πρότασης. Συνήθως οι εξυπνάκηδες δεν μπορούν να τα κάνουν αυτά. Τότε λένε στους γονείς της οι εξυπνάκηδες «ώριμη για την ηλικία της», χαμογελώντας βεβιασμένα. Λες και είναι καμιά αναπηρία, λες και τους προσβάλλει

που στα εφτά της χρόνια δεν έχει κάλο στον εγκέφαλο. Και γι' αυτό δεν έχει φίλους εκτός από τη γιαγιά. Επειδή όλα τα άλλα εφτάχρονα στο σχολείο της έχουν κάλο στον εγκέφαλο, όπως ακριβώς συμβαίνει με όλα τα εφτάχρονα παιδιά. Και η Έλσα είναι διαφορετική.

Η γιαγιά τής λέει αυτά να τα γράφει στα παλιά της τα παπούτσια. Επειδή όλοι οι σούπερ ήρωες είναι διαφορετικοί. Και αν οι σούπερ δυνάμεις ήταν κάτι το φυσιολογικό, τότε θα τις είχαν όλοι.

Η γιαγιά είναι εβδομήντα εφτά χρονών και σύντομα θα γίνει εβδομήντα οχτώ. Ούτε κι αυτή είναι ιδιαίτερα καλή στο να έχει την ηλικία που έχει. Φαίνεται πως είναι ηλικιωμένη, γιατί η επιδερμίδα του προσώπου της είναι σαν χαρτί εφημερίδας μέσα σε βρεγμένα παπούτσια, αλλά ποτέ δεν λέει κάποιος ότι η γιαγιά είναι ώριμη για την ηλικία της. Μερικές φορές ο κόσμος λέει στη μαμά της Έλσας πως η γιαγιά είναι «ζωηρή» για την ηλικία της. Και μετά παίρνουν συνήθως ένα αρκετά ανήσυχο ή αρκετά θυμωμένο ύφος, και η μαμά αναστενάζει και τους ρωτά πόσο κοστίζουν οι ζημιές. Όπως τις φορές που η γιαγιά πιστεύει ότι οι άνθρωποι θέλουν και τα παθαίνουν, από τη στιγμή που βάζοντας χειρόφρενο στα αυτοκίνητά τους δείχνουν παροιμιώδη έλλειψη αλληλεγγύης όταν εκείνη πάει να παρκάρει *τον* Ρενό στριμώχνοντάς *τον* ανάμεσα σε δύο αυτοκίνητα. Όπως τις φορές που καπνίζει στο νοσοκομείο και χτυπάει ο συναγερμός για πυρκαγιά, και η γιαγιά φωνάζει «Να μας πάρει και να μας σηκώσει, τα πάντα σήμερα πρέπει να υπόκεινται σ' αυτή τη διαβολεμένη πολιτική ορθότητα!» όταν καταφθάνουν οι φύλακες και την αναγκάζουν να σβήσει το τσιγάρο της. Και όπως εκείνη τη φορά που έφτιαξε έναν χιονάνθρωπο και τον έντυσε με αληθινά ρούχα και τον έβαλε στην αυλή, κάτω από το μπαλκόνι των γειτόνων της, της Μπριτ-Μαρί και του Κεντ, έτσι που να φαίνεται σαν άνθρωπος που έπεσε από τη στέγη. Και όπως εκείνη τη φορά που τριγυρούσαν στη γειτονιά πολύ καθώς πρέπει κύριοι, που φορούσαν γυαλιά και χτυπούσαν όλα τα

κουδούνια θέλοντας να μιλήσουν για τον Θεό και τον Χριστό και τον Παράδεισο, και η γιαγιά στάθηκε στο μπαλκόνι με ορθάνοιχτη μπροστά τη ρόμπα της και τους πυροβόλησε με πένιτμπολ, και η Μπριτ-Μαρί δεν μπορούσε να αποφασίσει αν την είχε αναστατώσει περισσότερο η φάση με το πένιτμπολ ή που η γιαγιά δεν φορούσε τίποτα κάτω από τη ρόμπα της, αλλά έτσι για σιγουριά την κατήγγειλε στην αστυνομία και για τα δύο.

Τότε ο κόσμος νομίζει πως η γιαγιά είναι πολύ ζωηρή για την ηλικία της. Έτσι θα έλεγε κανείς.

Λένε πως η γιαγιά τώρα είναι τρελή. Όμως στην πραγματικότητα είναι ιδιοφυΐα. Απλώς ταυτόχρονα έχει και τις λόξες της. Ήταν γιατρός κάποτε, πήρε βραβεία και οι δημοσιογράφοι έγραφαν άρθρα γι' αυτή· και ταξίδευε στα πιο φριχτά μέρη του κόσμου όταν όλοι οι άλλοι έφευγαν από κει. Έσωζε ζωές και πάλευε σε ολόκληρο τον πλανήτη ενάντια στο κακό. Όπως κάνουν οι σούπερ ήρωες.

Στο τέλος όμως κάποιος της είπε ότι ήταν πολύ μεγάλη για να σώζει ζωές, αν και η Έλσα υποπτεύεται ότι αυτός ο κάποιος ουσιαστικά εννοούσε «πολύ τρελή» και όχι «πολύ μεγάλη», κι έτσι η γιαγιά δεν είναι πια γιατρός. Η γιαγιά ονομάζει αυτό τον κάποιον «κοινωνία» και λέει πως δεν της επιτρέπεται πια να χειρουργεί ασθενείς μόνο και μόνο επειδή όλα στην εποχή μας πρέπει να είναι τόσο – που να πάρει και να σηκώσει – πολιτικώς ορθά. Και πως στην πραγματικότητα κυρίως η κοινωνία έγινε αφάνταστα μυγιάγγιχτη και γι' αυτό απαγορεύεται το κάπνισμα μέσα στα χειρουργεία· και ποιος αντέχει να δουλεύει κάτω από τέτοιες συνθήκες εργασίας; Ε, ποιος;

Κι έτσι τώρα η γιαγιά βρίσκεται πιο πολύ στο σπίτι και τρελαίνει την Μπριτ-Μαρί και τη μαμά. Η Μπριτ-Μαρί είναι γειτόνισσα της γιαγιάς. Η μαμά είναι η μαμά της Έλσας. Και ουσιαστικά η Μπριτ-Μαρί είναι και γειτόνισσα της μαμάς της Έλσας, γιατί η μαμά της Έλσας μένει δίπλα στη γιαγιά της Έλσας. Και φυσικά η Έλσα, αφού ζει με τη μητέρα της, είναι και γειτόνισσα της για-

γιάς. Με εξαίρεση κάθε δεύτερο Σαββατοκύριακο, που μένει με τον μπαμπα της και τη Λιζέτ. Και ο Τζορτζ είναι επίσης γείτονας της γιαγιάς, αφού είναι ο σύντροφος και συγκάτοικος της μαμάς. Είναι λίγο μπερδεμένη η κατάσταση.

Όπως κι αν έχουν όμως τα πράγματα, ας μείνουμε στο θέμα μας: Οι σούπερ δυνάμεις της γιαγιάς είναι να σώζει ζωές και να παλαβώνει τον κόσμο. Κάτι που την κάνει, θα έλεγε κανείς, αρκετά *δυσλειτουργική* σούπερ ηρωίδα. Η Έλσα το ξέρει γιατί κοιτάζε στη Βικιπαίδεια τη λέξη «δυσλειτουργικός». Η Βικιπαίδεια είναι αυτό που οι άνθρωποι οι οποίοι είναι στην ηλικία της γιαγιάς, όταν θέλουν να το εξηγήσουν, περιγράφουν ως «εγκυκλοπαίδεια που τη βρίσκεις στο διαδίκτυο!» Η «εγκυκλοπαίδεια» είναι αυτό που η Έλσα περιγράφει, όταν θέλει να το εξηγήσει, ως «Βικιπαίδεια αναλογικής μορφής». Η Έλσα έχει κοιτάξει και στις δύο τη λέξη «δυσλειτουργικός» και είδε ότι σημαίνει πως κάτι λειτουργεί, αν και όχι ακριβώς με τον τρόπο που προοριζόταν να λειτουργεί. Αυτό ακριβώς είναι ένα από τα πράγματα που αρέσουν πολύ στη γιαγιά της.

Αν και ακριβώς σήμερα αυτό μάλλον δεν ισχύει. Και δεν ισχύει επειδή είναι δύο το πρωί, η Έλσα είναι πολύ κουρασμένη και το μόνο που θέλει πραγματικά είναι να πάει να ξαπλώσει, αλλά δεν γίνεται, γιατί η γιαγιά έριξε ξανά σκατά πάνω σε έναν αστυνομικό.

Είναι περίπλοκο, θα έλεγε κανείς. Σαν ένα status στο Facebook.

Η Έλσα κοιτάζει γύρω της στη μικρή ορθογώνια αίθουσα και χαμοουριέται τόσο βαριεστημένα, που δίνει την εντύπωση ότι προσπαθεί να καταπιεί το ίδιο της το κεφάλι.

«Πραγματικά σου *είπα* να μη σκαρφαλώσεις στον φράχτη», μουρμουρίζει θυμωμένη και κοιτάζει το ρολόι της.

Η γιαγιά δεν απαντά. Η Έλσα βγάζει το κασκόλ Γκρίφιντορ και το ακουμπά στα γόνατά της. Η Έλσα γεννήθηκε τη δεύτερη

μέρα των Χριστουγέννων πριν από επτά χρόνια, αν και σε λίγο καιρό θα έχουν περάσει οχτώ χρόνια από τότε. Ήταν την ίδια μέρα που κάποιοι ερευνητές στη Γερμανία κατέγραψαν την ισχυρότερη εκπομπή ακτινοβολίας γάμμα που έφτασε ποτέ στη Γη από ένα μάγναστρο. Η Έλσα βέβαια δεν ξέρει τι ακριβώς είναι το «μάγναστρο», αλλά είναι κάποια μορφή αστέρα νετρονίων. Και ακούγεται κάπως σαν «Megatron», το όνομα του κακού στα *Transformers*, που οι άνθρωποι που δεν διαβάζουν αρκετά ποιητική λογοτεχνία μέσα στην αφέλειά τους το ονομάζουν «παιδικό πρόγραμμα». Στην πραγματικότητα τα *Transformers* είναι ρομπότ, παρ' όλο που αν το δει κανείς καθαρά θεωρητικά, ίσως να λογαριάζονται και σαν σούπερ ήρωες. Η Έλσα είναι πολύ ενθουσιασμένη με τα *Transformers* και τους αστέρες νετρονίων και σκέφτεται ότι μια «εκπομπή ακτινοβολίας γάμμα» μοιάζει κάπως με εκείνη τη φορά που η γιαγιά έχυσε Fanta πάνω στο iPhone της Έλσας και προσπάθησε να το στεγνώσει μέσα στην τoστιέρα. Και η γιαγιά λέει ότι το να έχει γεννηθεί η Έλσα μια τέτοια μέρα είναι κάτι που την κάνει ξεχωριστό άνθρωπο. Το να είσαι ξεχωριστός είναι ο καλύτερος τρόπος να είσαι διαφορετικός.

Τώρα όμως φυσικά η γιαγιά είναι απασχολημένη με το να ρίχνει μικρούς σωρούς καπνού πάνω στο ξύλινο τραπέζι μπροστά της, να τον βάζει μέσα σε χαρτάκια που τρίζουν και να στρίβει τσιγάρα. Η Έλσα αναστενάζει.

«Είπα πριν ότι σε προειδοποίησα να μη σκαρφαλώσεις στον φράχτη! Πράγματι σου το είπα», διευκρινίζει.

Στην πραγματικότητα δεν θέλει να γίνεται δυσάρεστη. Απλώς είναι λίγο θυμωμένη. Είναι ο θυμός που έχουν μόνο κουρασμένα εφτάχρονα παιδιά μέσα σε αστυνομικά τμήματα και μεσήλικοι άντρες που περιμένουν ένα αεροπλάνο το οποίο έχει καθυστερήσει και δεν τους δίνουν πληροφορίες γι' αυτό.

Η γιαγιά ξεφουσάει και ψάχνει για αναπτήρα στις τσέπες του τεράστιου παλτού της. Δεν φαίνεται να παίρνει στα σοβαρά τί-

ποτα απ' όλα αυτά, πιο πολύ επειδή ποτέ δεν παίρνει τίποτα στα σοβαρά. Εκτός κι αν θέλει να καπνίσει και δεν βρίσκει αναπτήρα· τότε το παίρνει πολύ στα σοβαρά. Το κάπνισμα είναι σοβαρή υπόθεση για τη γιαγιά.

«Ήταν ένας τοσοδούλης φράχτης, Θεέ μου, δεν υπάρχει λόγος να ταραζόμαστε για κάτι τέτοιο», λέει ήρεμα.

«Μη μου λες εμένα “Θεέ μου”! Εσύ πέταξες σκατά πάνω στον αστυνομικό», επισημαίνει η Έλσα.

Η γιαγιά γυρνά αγανακτισμένη το βλέμμα της στο ταβάνι.

«Πάψε να μεμφιμοιρείς. Ακούγεσαι σαν τη μαμά σου. Έχεις αναπτήρα;»

«Είμαι εφτά χρονών», απαντά η Έλσα.

«Για πόσο καιρό θα το χρησιμοποιείς αυτό σαν δικαιολογία;»

«Ωσπου να μην είμαι πια εφτά!»

Η γιαγιά αναστενάζει και μουρμουρίζει κάτι που ακούγεται σαν «Ναι, ναι, ναι, τουλάχιστον μου επιτρέπεται να ρωτάω» και συνεχίζει να ψάχνει στις τσέπες του παλτού της.

«Πιστεύω πως δεν επιτρέπεται να καπνίζεις εδώ μέσα», την πληροφορεί η Έλσα κάπως πιο ήρεμη και αγγίζει με τα δάχτυλά της το κασκόλ της στο σημείο που έχει σκιστεί.

Είναι ένα μεγάλο σκίσιμο.

Η γιαγιά ρουθουνίζει περιφρονητικά.

«Φυσικά και επιτρέπεται να καπνίζω. Απλώς ανοίγουμε ένα παράθυρο».

Η Έλσα κοιτάζει σκεφτική τα παράθυρα.

«Νομίζω πως είναι από τα παράθυρα που δεν μπορείς ν' ανοίξεις».

«Μπούρδες, γιατί να μην μπορείς;»

«Έχουν κάγκελα».

Η γιαγιά καρφώνει δυσαρεστημένη το βλέμμα της στα παράθυρα. Έπειτα κοιτάζει επίμονα την Έλσα.

«Τώρα λοιπόν απαγορεύεται να καπνίζουμε και στα αστυνο-

μικά τμήματα· είναι μια παλιοκοινωνία που μας κηδεμονεύει στο παραμικρό. Έτσι δεν είναι;»

Η Έλσα χασμουριέται ξανά.

«Μπορείς να μου δώσεις για λίγο το τηλέφωνό σου;»

«Τι θα κάνεις;» ρωτά η γιαγιά.

«Θα σερφάρω», λέει η Έλσα.

«Πού θα σερφάρεις;»

«Σε διάφορα πράγματα».

«Σπαταλές πολύ χρόνο στα διάφορα πράγματα του διαδικτύου».

«Δεν λέμε “σπαταλώ χρόνο στο διαδίκτυο”, λέμε “αφιερώνω”».

«Ναι, ναι, καλά τώρα...»

Η Έλσα κουνάει το κεφάλι της κοιτώντας τη γιαγιά.

«Σπαταλάμε χρήματα, δεν σπαταλάμε χρόνο. Δεν πηγαίνεις εδώ κι εκεί λέγοντας “Αφιέρωσα διακόσιες κορόνες για να αγοράσω καινούργιο παντελόνι”. Μη μου πεις πως λες κάτι τέτοιο. Έτσι;»

«Έχεις ακούσει για κείνη που πέθανε από την πολλή σκέψη;» λέει ξεφυσώντας η γιαγιά.

«Έχεις ακούσει για κείνη που ΔΕΝ πέθανε από την πολλή σκέψη;» αποκρίνεται η Έλσα ξεφυσώντας.

Ο αστυνομικός που μπαίνει στην αίθουσα δείχνει πολύ, μα πάρα πολύ κουρασμένος. Κάθεται απέναντί τους στο τραπέζι και κοιτάζει τη γιαγιά και την Έλσα με ένα αφάνταστα αποκαρδιωμένο βλέμμα.

«Θέλω να τηλεφωνήσω στον δικηγόρο μου», απαιτεί η γιαγιά αμέσως.

«Θέλω να τηλεφωνήσω στη μαμά μου», απαιτεί η Έλσα αμέσως.

«Αν είναι έτσι, θέλω να τηλεφωνήσω πρώτα εγώ στον δικηγόρο μου», επιμένει η γιαγιά.

Ο αστυνομικός τακτοποιεί τη μικρή στοίβα με τα χαρτιά που έχει μπροστά του.

«Η μαμά σου έρχεται όπου να 'ναι», λέει στην Έλσα αναστενάζοντας.

Η γιαγιά κοντανασαίνει με έναν τρόπο συγκλονιστικό, που μόνο εκείνη γνωρίζει τόσο καλά.

«Μα γιατί τηλεφωνήσατε σ' αυτή; Είστε καλά; Θα θυμώσει τόσο πολύ, που θα βγει από τα ρούχα της!»

Διαμαρτύρεται λες κι ο αστυνομικός μόλις της είπε πως σκέφτεται ν' αφήσει την Έλσα στο δάσος για να την αναθρέψουν οι λύκοι.

«Οφείλουμε να τηλεφωνούμε στους κηδεμόνες του παιδιού», εξηγεί ήρεμα ο αστυνομικός.

«Είμαι κι *εγώ* κηδεμόνας του παιδιού! Είμαι η *γιαγιά* της!»

Μισοσηκώνεται από την καρέκλα και κουνάει απειλητικά το τσιγάρο της, που δεν το έχει ανάψει ακόμα.

«Είναι μιάμιση το πρωί. Κάποιος πρέπει να φροντίσει το παιδί», λέει ασυγκίνητος ο αστυνομικός δείχνοντας το ρολόι του.

Κοιτάει με δυσαρέσκεια το τσιγάρο.

«Ναι! Εγώ! Ε-γώ φροντίζω το παιδί», λέει με θέρμη η γιαγιά.

Ο αστυνομικός βάζει τα δυνατά του και κάνει μια ευγενική χειρονομία σηκώνοντας τα χέρια του σαν να απευθύνεται σε ολόκληρη την αίθουσα ανακρίσεων.

«Και πώς νομίζεις ότι τα έχεις πάει μ' αυτό το θέμα μέχρι τώρα;»

Η γιαγιά δείχνει κάπως θιγμένη, αλλά ξανακάθεται στην καρέκλα και ξεροβήχει.

«Αν... λοιπόν... όχι. Βέβαια. Αν παραμείνουμε στις ΛΕΙΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ και πιαστούμε από αυτές, τότε ίσως να μην τα πηγαίνω πολύ καλά. Ίσως όχι. Όμως όλα ήταν μέλι γάλα, ώσπου αρχίσατε να με κυνηγάτε», λέει κατσουφιασμένη.

«Διέρρηξες τον ζωολογικό κήπο», επισημαίνει ο αστυνομικός.

«Ήταν ένας *τοσοδούλης* φράχτης», αποκρίνεται με πείσμα η γιαγιά.

«Δεν υπάρχουν τοσοδούλες διαρρήξεις», λέει ο αστυνομικός.

Η γιαγιά σηκώνει τους ώμους και κάνει μια κίνηση με το χέρι της σαν να σκουπίζει το τραπέζι, θέλοντας να δείξει πως η συζήτηση για το θέμα παρατράβηξε και πως έφτασε η στιγμή να γυρίσουν σελίδα.

«Αχ... μα άκουσέ με! Μπορώ φυσικά να καπνίσω εδώ μέσα, έτσι δεν είναι;»

Ο αστυνομικός κουνά αρνητικά το κεφάλι του με σοβαρό ύφος. Η γιαγιά γέρνει μπροστά, τον κοιτά βαθιά μέσα στα μάτια και χαμογελά.

«Ούτε μια εξαίρεση για μένα τη μικρούλα;»

Η Έλσα σκουντάει τη γιαγιά κι αρχίζει να μιλάει στη μυστική τους γλώσσα. Η γιαγιά και η Έλσα έχουν μια μυστική γλώσσα, κάτι που όλες οι γιαγιάδες πρέπει να έχουν με τα εγγόνια τους, επειδή το λέει ένας σχετικός νόμος, όπως έχει πει η γιαγιά. Ή τουλάχιστον θα έπρεπε να υπάρχει ένας σχετικός νόμος.

«Σταμάτα, γιαγιά! Είναι παράνομο να φλερτάρεις αστυνομικούς», λέει η Έλσα στη μυστική τους γλώσσα.

«Ποιος το λέει αυτό;» ρωτά η γιαγιά στη μυστική γλώσσα.

«Η αστυνομία», απαντά η Έλσα.

«Η αστυνομία υπάρχει για τους *πολίτες*! Πληρώνω φόρους», λέει απότομα η γιαγιά.

Ο αστυνομικός τις κοιτάζει με το βλέμμα που θα κοίταζε κάποιος μια εφτάχρονη και μια εβδομηνταεφτάχρονη που τσακώνονται στη μυστική τους γλώσσα σε ένα αστυνομικό τμήμα μέσα στη νύχτα. Μετά η γιαγιά ανοιγοκλείνει τα βλέφαρά της με ύφος πλανεύτρας, θερμοπαρακαλώντας τον και δείχνοντας το τσιγάρο της. Όταν εκείνος κουνά αρνητικά το κεφάλι του, η γιαγιά γέρνει θιγμένη πίσω στην καρέκλα της και ξεσπά μιλώντας στη συνηθισμένη γλώσσα:

«Αχ, αυτή η πολιτική ορθότητα. Για μας που καπνίζουμε σήμερα σ' αυτή την καταραμένη χώρα είναι χειρότερη κι από το απαρχαίντ!»

Το πρόσωπο του αστυνομικού παίρνει μια ελαφρώς πιο σκληρή έκφραση.

«Εγώ ίσως θα ήμουν προσεχτικός ως προς τη χρησιμοποίηση παρόμοιων εκφράσεων».

Η γιαγιά γυρνά το βλέμμα της στο ταβάνι. Η Έλσα την κοιτάζει με μισόκλειστα μάτια.

«Πώς γράφεται αυτή λέξη;»

«Ποια λέξη;» λέει η γιαγιά αναστενάζοντας ακριβώς όπως θα αναστέναζε ένας άνθρωπος που έχει όλο τον κόσμο εναντίον του παρότι πληρώνει φόρους.

«Η λέξη *απαρτάν*», λέει η Έλσα.

«Α-π-π-α-ρ-τ-ά-ι-ν-τ», λέει η γιαγιά συλλαβίζοντάς τη.

Φυσικά δεν γράφεται έτσι. Η Έλσα σκύβει πάνω από το τραπέζι, παίρνει το κινητό της γιαγιάς της και ψάχνει τη λέξη στο Google. Διαπιστώνει αμέσως πως η γιαγιά της έκανε λάθος. Η γιαγιά είναι η βασίλισσα της ανορθογραφίας. Ο αστυνομικός ξεφυλλίζει τα χαρτιά του.

«Θα σε αφήσουμε να γυρίσεις στο σπίτι σου, αλλά θα σε καλέσουμε να ξανάρθεις για το ζήτημα της διάρρηξης και των παραβάσεων του κώδικα οδικής κυκλοφορίας», λέει ψυχρά στη γιαγιά.

«Πώς αντέχει ένας άνθρωπος να έχει Android;» λέει η Έλσα αναστενάζοντας και πατάει απογοητευμένη τα πλήκτρα του κινητού της γιαγιάς.

Το κινητό είναι Android επειδή είναι το παλιό κινητό της μαμάς της Έλσας, και η μαμά έχει μόνο Android, παρ' όλο που η Έλσα προσπαθεί διαρκώς να της εξηγήσει πως όλοι οι άνθρωποι που διαθέτουν μυαλό έχουν iPhone. Φυσικά η γιαγιά δεν είναι σε θέση να έχει κινητό, αλλά η Έλσα την αναγκάζει να έχει το παλιό κινητό της μαμάς, μιας και η γιαγιά χαλάει μονίμως το κινητό της Έλσας σε περιστατικά ανάλογα εκείνου με την τοστιέρα. Και τότε η Έλσα αναγκάζεται να δανείζεται το κινητό της γιαγιάς, παρότι είναι Android.

«Ποιες παραβάσεις;» αναφωνεί έκπληκτη η γιαγιά.

«Παράνομη οδήγηση, έτσι γι' αρχή», λέει ο αστυνομικός.

«Τι πάει να πει παράνομη; Δικό μου είναι το αυτοκίνητο! Για όνομα του Θεού, δεν χρειάζομαι άδεια για να οδηγήσω το δικό μου αυτοκίνητο».

Ο αστυνομικός κουνάει υπομονετικά το κεφάλι του.

«Όχι, χρειάζεσαι όμως δίπλωμα οδήγησης».

Η γιαγιά ανοίγει διάπλατα τα χέρια της.

«Μια ολόκληρη κοινωνία-κηδεμόνας λοιπόν».

Την αμέσως επόμενη στιγμή ακούγεται ένας εκκωφαντικός θόρυβος στην αίθουσα, όταν η Έλσα χτυπάει με δύναμη το κινητό πάνω στο τραπέζι.

«Τι τρέχει τώρα μ' εσένα;» ρωτάει η γιαγιά.

«ΔΕΝ είναι σαν το απαρτχάιντ! Επειδή δεν επιτρέπεται να καπνίσεις, έκανες έναν παραλληλισμό με το απαρτχάιντ, αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι το ίδιο πράγμα. Καθόλου!»

Η γιαγιά κουνάει αποθαρρυσμένη το χέρι της.

«Είπα πως ήταν... ξέρεις τώρα, περίπου σαν...»

«ΔΕΝ είναι περίπου», φωνάζει η Έλσα.

«Θεέ μου, μια σύγκριση ήταν...»

«Ναι, παρανοϊκή σύγκριση!»

«Πώς το ξέρεις αυτό;»

«Το ξέρω από τη ΒΙΚΙΠΑΙΔΕΙΑ», φωνάζει η Έλσα και δείχνει το κινητό της γιαγιάς.

Η γιαγιά γυρνά αποκαρδιωμένη στον αστυνομικό.

«Τα δικά σου παιδιά ασχολούνται έτσι μ' αυτό το πράγμα;»

Ο αστυνομικός δείχνει να αισθάνεται άβολα.

«Εμείς... στην οικογένειά μας δεν αφήνουμε τα παιδιά να σερφάρουν μόνα τους στο διαδίκτυο...»

Η γιαγιά απλώνει τα χέρια της κοιτώντας την Έλσα σαν να θέλει να πει με αυτή την κίνηση «Βλέπεις!» Η Έλσα απλώς κουνάει το κεφάλι της και σταυρώνει τα χέρια της.

«Γιαγιά, ζήτα απλώς συγγνώμη που πέταξες κουράδες πάνω στον αστυνομικό, για να μπορέσουμε να γυρίσουμε στο σπίτι μας», λέει στη μυστική γλώσσα και ρουθουνίζει θυμωμένη, παραγμένη ακόμα – και με το δίκιο της – με το ζήτημα του απαρτχάιντ.

«Συγγνώμη», λέει η γιαγιά στη μυστική γλώσσα.

«Στον αστυνομικό να ζητήσεις συγγνώμη, όχι σ' εμένα, κουτορνίθι», λέει η Έλσα.

«Εδώ δεν ζητάμε συγγνώμη από φασίστες. Πληρώνω φόρους. ΕΣΥ είσαι κουτορνίθι», λέει η γιαγιά κατσουφιάζοντας.

«ΕΣΥ είσαι», λέει η Έλσα δηκτικά.

Έπειτα κάθονται και οι δυο τους με τα χέρια σταυρωμένα, γυρώνοντας επιδεικτικά την πλάτη η μία στην άλλη, ώσπου η γιαγιά γνέφει με το κεφάλι προς το μέρος του αστυνομικού και λέει στη συνηθισμένη γλώσσα:

«Έχεις την ευγενή καλοσύνη να πεις στην παραχαϊδεμένη την εγγονή μου να γυρίσει στο σπίτι με τα πόδια αν είναι να έχει αυτή τη στάση;»

«Α! ΠΕΣ ΤΗΣ πως σκοπεύω να γυρίσω στο σπίτι με τη μαμά με το αυτοκίνητο και να γυρίσει ΑΥΤΗ με τα πόδια», λέει αμέσως η Έλσα.

«Πες ΤΗΣ πως θα μπορούσε να...» αρχίζει να λέει η γιαγιά.

Και τότε ο αστυνομικός σηκώνεται, χωρίς να αρθρώσει λέξη, βγαίνει από την αίθουσα και κλείνει την πόρτα με την έκφραση ανθρώπου που σκοπεύει να μπει σε μια άλλη αίθουσα, να χώσει το πρόσωπό του σε ένα μεγάλο, μαλακό μαξιλάρι και να κραυγάσει όσο αντέχει.

«Δες τώρα τι έκανες», λέει η γιαγιά.

«Δες ΕΣΥ τι έκανες», λέει η Έλσα.

Έπειτα από λίγη ώρα έρχεται μια γεροδεμένη αστυνομικός με πράσινα μάτια. Φαίνεται πως δεν είναι η πρώτη φορά που συναντά τη γιαγιά, γιατί της χαμογελά κουρασμένα, όπως κάνουν όσοι γνωρίζουν τη γιαγιά. Αναστενάζει βαθιά και της λέει:

«Πρέπει να σταματήσεις να το κάνεις αυτό, έχουμε να ασχοληθούμε με αληθινούς εγκληματίες».

Και η γιαγιά μουρμουρίζει:

«Εσείς να σταματήσετε».

Και ύστερα τις αφήνουν να γυρίσουν σπίτι.

Όταν στέκονται έξω, στο πεζοδρόμιο, περιμένοντας τη μαμά της Έλσα, η Έλσα αγγίζει το κασκόλ της στο σημείο που έχει σκιστεί. Το σκίσιμο χωρίζει στα δύο το σήμα του Γκρίφιντορ. Η Έλσα προσπαθεί να μην κλάψει. Δεν τα καταφέρνει και πολύ καλά.

«Α, η μαμά σου μπορεί να το μαντάρει», λέει η γιαγιά προσπαθώντας να ακούγεται χαρωπή και τη χτυπά ελαφρά με τη γροθιά της στον ώμο.

Η Έλσα σηκώνει το βλέμμα της και δείχνει ανήσυχη. Η γιαγιά κουνάει συννεσταλμένα το κεφάλι, παίρνει σοβαρό ύφος και χαμηλώνει τη φωνή της.

«Α, μπορούμε να... ξέρεις. Να πούμε στη μαμά σου πως το κασκόλ σκίστηκε όταν προσπάθησες να με εμποδίσεις να σκαρφαλώσω στον φράχτη και να μπω εκεί που βρίσκονταν οι πίθηκοι».

Η Έλσα γνέφει καταφατικά και χαϊδεύει ξανά το κασκόλ της. Δεν σκίστηκε όταν η γιαγιά σκαρφάλωνε στον φράχτη. Σκίστηκε στο σχολείο, όταν τρία μεγαλύτερα κορίτσια, που μισούν την Έλσα, χωρίς η Έλσα να ξέρει τον λόγο, την έπιασαν έξω από την τραπεζαρία, τη χτύπησαν, της έσκισαν το κασκόλ και το έριξαν στη λεκάνη μιας τουαλέτας. Τα χλευαστικά γέλια τους αντηχούν μέσα στο κεφάλι της.

Η γιαγιά παρατηρεί το βλέμμα της εγγονής της, σκύβει προς το μέρος της και της ψιθυρίζει εμπιστευτικά στη μυστική γλώσσα:

«Μια ωραία μέρα θα πάρουμε μαζί μας στη Μιάμας αυτά τα ηλίθια παλιοκόριτσα και θα τα ρίζουμε στα λιοντάρια!»

Η Έλσα σκουπίζει τα μάτια της με την ανάστροφη του χεριού της, χαμογελάει αγνά και της λέει ψιθυριστά:

«Γιαγιά, δεν είμαι χαζή. Ξέρω πως τα έκανες όλα αυτά απόψε για να ξεχάσω ό,τι συνέβη στο σχολείο».

Η γιαγιά κλοτσάει κάτι χαλίκια στο πεζοδρόμιο και ξεροβήχει.

«Εε... αφού ξέρεις. Είσαι το μοναδικό μου εγγόνι. Δεν ήθελα να θυμάσαι αυτή τη μέρα σαν τη μέρα που σου έσκισαν το κασκόλ. Κι έτσι σκέφτηκα πως θα μπορούσες να τη θυμάσαι σαν τη μέρα που η γιαγιά σου μπήκε παράνομα σε έναν ζωολογικό κήπο...»

«Και το έσκασε από ένα νοσοκομείο», λέει γελώντας η Έλσα.

«Και το έσκασε από ένα νοσοκομείο», λέει γελώντας η γιαγιά.

«Και έριξε κουράδες πάνω σε έναν αστυνομικό», τονίζει η Έλσα.

«Στην πραγματικότητα ήταν χόμα! Ή μάλλον ήταν περισσότερο χόμα παρά κουράδες», την αντικρούει η γιαγιά.

«Το να αλλάξεις τις αναμνήσεις είναι μια πολύ καλή σούπερ δύναμη», παραδέχεται η Έλσα.

Η γιαγιά σηκώνει τους ώμους της.

«Αν δεν μπορούμε να αφαιρούμε τις κακές αναμνήσεις, πρέπει να προσθέτουμε όλο και περισσότερες ομορφόγλυκες αναμνήσεις».

«Ομορφόγλυκες; Δεν υπάρχει τέτοια λέξη».

«Το ξέρω».

«Σ' ευχαριστώ, γιαγιά», λέει η Έλσα και ακουμπά το κεφάλι της στο μπράτσο της γιαγιάς.

Και τότε η γιαγιά κουνάει το κεφάλι της και ψιθυρίζει:

«Εμείς οι ιππότες του βασιλείου της Μιάμας κάνουμε απλώς το καθήκον μας».

Επειδή όλα τα εφτάχρονα παιδιά αξίζει να έχουν σούπερ ήρωες.

Και όποιος δεν συμφωνεί είναι στην πραγματικότητα εντελώς βλάκας.